

Újuljunk meg az imádkozásban!

Egyik tanítványa valahol imádkozni látja és hallja Jézust. Nem tudjuk milyen alkalommal történt ez. Nem derül ki, hogy az asztal mellett, hétköznap útközben, ünnep alkalmával, vagy éppen egy zsinagógában imádkozott Jézus. De valami nem mindennapos történik. Jézus imádsága vonzó, megkapó, másokat is imádságra indító. Félre ne értsük, nem embereknek imádkozik Jézus, nem az a célja, hogy imájával másokat is imára indítson. Hiszen ebben az esetben az Atyával való beszélgetése eszközzé silányulna, hiteltelenné válna. Éppen az ellenkezője történik. Az Atyával való személyes közössége kisugárzik és másokat is ennek keresésére, gyakorlására indít. Tanítványa, aki bizonyosan maga is imádkozó ember volt, felismeri saját alkalmatlanságát. Imája vagy erőtelen, vagy személytelen, vagy hit nélkül hangzik, vagy formális. Szívében megszületik a vágy: „*Uram, taníts minket imádkozni.*” Legyen ez a mi kérésünk is a mai napon!

I: Az imádság irányultsága

Miért imádkozunk? Melyek a fontos és szükséges dolgok? Mit hozunk elé az első helyen, és mit csak azután? Melyek az imádság súlypontjai, mi az imádság irányultsága? Jézus minta-imája ezekre a kérdésekre ad választ.

Jézus imádsága alapvetően Isten központú. Őt kérés hangzik el, amelyből az első kettő Isten érdekeire tekint: „*Szerteltessek meg a te neved, jöjjön el a te országod.*” Amikor Isten elé jövünk, imádságunkban életünk alapvető irányát leplezzük le. A kérdés nem pusztán az, hogy imádkozunk-e egyáltalán, hanem az, hogy Isten személye, az ő dicsősége, az ő akarata megelőz-e minden mást. Fontos-e, mindennél fontosabb-e számunkra, hogy az ő nevét mások is megszenteljék? Szívünk mélyéből kívánjuk-e, hogy Istent megismerjék és Istenként tiszteljék? Szeretjük-e őt annyira, tiszteljük-e őt olyan mértékben, imádjuk-e őt eléggé ahhoz, hogy azzal kezdjük: bárcsak mindenki úgy tekintene rád, mint a Teremtőre, az élet forrására, mint aki megváltottál és megszabadítottál, mint akiben minden dolgok a helyükre kerülnek. Él-e bennünk az Isten országa, az ő uralma képe olyan erősen, hogy azért könyörgünk és azt keressük mindenek előtt, hogy „jöjjön el a te országod”? Milyen gyakran kiüresítjük az imádságot azzal, hogy fő témájává személyes és családi érdekeinket tesszük, és nem az ő országát és az ő érdekeit! Az énközpontú imádságaink pedig egy énközpontú életről szólnak. A Krisztust követő élet azonban Isten-központú, az evangélium, amely új emberré tett bennünket, nem rólunk, hanem Isten Országáról szól.

Jézus Krisztus imádsága a teljes életet felöleli. Aki mindenek elé az Atya nevének szentségét és országa eljövételét helyezi, harmadik kérésében teljes természetességgel tárja fel anyagi szükségait: „*A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk naponként.*” Az Isten szándékainak első helyre helyezése nem jelenti azt, hogy az étel, az ital, a mindennapi testi szükségek nem kerülhetnek az ő színe elé. Ez a kérés a látszólag magától értetődőt is az imádsághoz sorolja. A mindennapi kenyér a mi számunkra magától értetődőnek tűnik; Isten arra hív, hogy azt is az ő ajándékaként vegyük magunkhoz. Az imádság nem szorulhat az élet peremére, a különleges, megoldhatatlan helyzetekre. Jézus arra tanít, hogy az “élet közepében”, a legegységesebb, mindennapos dolgokkal kapcsolatban éppen úgy imádkozunk, mint a nehéz helyzetekben.

Jézus az imádságban bűneink megvallására és megbocsátásra hív. A Krisztust követő ember rendszeresen megvizsgálja magát, és megvallja bűneit az Atyának, azzal a bizonyossággal, hogy a Fiú minden bűnünkért eleget tett. Ezzel tudatosítjuk magunkban, hogy továbbra is kegyelemből élünk. Isten ajándéka, hogy az övéi lettünk, az ő egyedüli munkája, hogy ma is

szeretjük őt; nincsen helye semmiféle büszkeségnek, az őt nem ismerők megvetésének. Ha pedig Isten bocsánatából élünk, nem tehetjük, hogy magunk nem adjuk azt tovább, megbocsátva azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Imádkozunk a kísértésből való megszabadulásért is, hogy ne essünk ismét bűnbe.

Az Úri Ima sorai egy keretet, mintát adnak arra, hogy melyek legyenek imádságunkban a hangsúlyos elemek, és hogyan viszonyulnak egymáshoz. Jézus azonban arról is beszél igénkben, hogy milyen indítékkal, milyen módon imádkozunk.

II. Hogyan imádkozunk?

Jézus példázata a három barátról egy meglepő szót köt össze az imádsággal: tolakodás. A keleti kultúrákban a vendéglátás szent dolog. Egy emberhez az éjszaka kellős közepén érkezik meg barátja, akit nincs mivel megvendégelnie. Elmegy tehát másik barátjához, bekopog hozzá éjnek idején, amikor már mindenki alszik. Egy szobában, talán egy ágyban van a gyerekekkel, nem tud úgy felkelni és kinyitni az ajtót, hogy a többieket ne ébressze fel. Lehet, hogy nem is kelne fel azért, mert a barátja kéri, de „*tolakodása miatt fel fog kelni, és megadja neki, amire szüksége van.*” A „tolakodás” szó más jelentései: illendőség ill. alázat nélküliség, szerénnytelenység, zaklatás. Egy olyan személy jelenik meg előttünk, akit nem gátol lelkiismeretfurdalás vagy szégyenkezés valaminek a megcselekvésében. Ha a példázatbeli baráthoz nem érkezik senki azon az éjszakán, egyszerűen csak megéhezik és ezért indul el barátjához, rosszul teszi. Nincs oka annak, hogy tolakodásával felébressze a másikat. De a jelen helyzetben igen. Ha az éjszaka kellős közepén súlyosan rosszul lesz a gyermekünk és nem működik a telefonunk, fel fogjuk verni a szomszédot, addig fogunk dörömbölni az ajtaján, addig fogunk tolakodni, amíg be nem enged az otthonába segítséget kérni. Ha csak az időjárás jelentést szeretnénk meghallgatni, mert nem tudunk aludni, inkább ne tegyük ezt...

A példázat azt a kérdést veti fel, hogy milyen erős az indítékunk az imádságra. Mert gyakran úgy imádkozunk, mintha emberünk elment volna a barátjához, halkán megkocogtatta volna az ajtaját, de csak úgy, nehogy felébredjen valaki, majd hazatérve széttárja karját a vendége előtt: Sajnos nem tudtam bejutni. Jézus ellenben azt mondja, hogy „*kérjete, és adatik, keressete, és találtok, zörgessete, és megnyittatik nektek.*” Vegyük észre ebben a „tolakodásra” való felhívást. Először is Jézus három kifejezést is felsorol egymás után, amelyek az imádságra vonatkoznak: kérjete, keressete, zörgessete. A kérés még összekapcsolódik bennünk az imádsággal, de a keresés és zörgetés képei kevésbé. Pedig éppen ezek fejezik ki azt a kitartást és elszántságot, amire Jézus bátorít. Mindhárom felszólítás folyamatosságot feltételez. Ki az, aki úgy keres, hogy körbenéz, nincs, készen vagyok? Ki az, aki ha tudja, hogy vannak a házban, bekopog, elsöre nem jön válasz, hát elmegy? Másodszor azt is jól vessük a szívünkbe, hogy Jézus nemcsak felszólít mindezekre, hanem ígéretet is ad: adatik, talál, megnyittatik. Harmadszor, ha valakinek ennyi nem lenne elég, még egyszer megismétli mondanivalóját: „*Mert mindaz, aki kér, kap; aki keres, talál; és aki zörget, annak megnyittatik.*” Vajon mi hogyan imádkozunk, és mit gondolhat arról a fentiek fényében a mi Urunk?

Az ígérethez kapcsolódik egy másik példázat (képes beszéd) is. Mert ne gondoljuk, hogy tolakodásunk miatt hallgatja meg kérésünket mennyei Atyánk. Jézus az Atya jóságára irányítja figyelmünket egy egyszerű és mégis erőteljes képpel. Gondoljatok a gyermekeitekre, mondja. Amikor eléd jön kisfiad és enni kér, kiveszed-e a szemétből a romlott ételt, hogy odaadd neki? Ha inni kér, vajon eszedbe jut-e, hogy a mosogatóvizet kínálgad neki? Micsoda értelmetlen, értelmezhetetlen feltevés. „*Ha tehát ti gonosz léteketre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?*” Meglepő a párhuzam, amivel Jézus az Atya jóságát mutatja be. Ha Isten szeretete a mérce, akkor mi – szerető szülőként is – gonoszak vagyunk. Ez nem tudatos gonosszágra utal (akkor tényleg mindezeket adnánk gyermekeinknek), hanem emberi természetünk megromlott voltára. Ha mi, bűnös emberek

nem tesszük ezt gyermekeinkkel, hogy ne lenne Isten sokkal jobb hozzánk? Van ebben a jézusi párhuzamban valami félelmetes. Tudniillik azt sejteti, hogy sokszor úgy viszonyulunk Istenhez, mint aki képes szemetet vagy mosogatóvizet adni nekünk. Nem ismerjük szívünk mélyéig, nem jár bennünket át az, hogy ő jó és szerető, és javunkat akarja. Ezért nem kérünk, nem keresünk, nem zörgetünk. Nem is kapunk, nem is találunk, nem is nyílnak meg az ajtók.

III. A Szentlélekért való könyörgés

Végezetül figyeljünk ennek az igének befejező szavaira. Összhangban mindazzal, amit az imádság helyes irányultságáról elmondtunk, Jézus Krisztus a tolakodó imádságot a Szentlélekért való könyörgéssel köti össze.

Az *imádság legfőbb tárgya* tehát a Szentlélekért való esedezés. Nagyon sokan ezért egyáltalán nem imádkoznak. Ennek oka, hogy nem ismerjük Isten Lelkét, nem ismerjük az ő munkáját. Mit cselekszik Isten Lelke? Keressük most a választ a lekciónban olvasott bibliai rész alapján. „*Új szívet adok nektek és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek. Az én lelkemet adom belétek, és azt művelem veletek, hogy rendelkezéseim szerint éljete, törvényeimet megtartsátok és teljesítsétek.*” (Ez.36.26-27) Mindez akkor hagzik el, amikor Isten népének élete a szó valóságos és átvitt értelmében is romokban hever. A fogságba bűneik miatt szétszórattott népnek szóló vigasztaló ígélet ez. Isten kitölti Lelkét engedetlen népére, és ez által Isten akarata szívükbe iratik. A Szentlélek az, aki megvilágosít, aki által Isten valóságos lesz az életünkben, aki Jézus Krisztus életét, váltságahalálát és feltámadását aktualizálja bennünk. A Lélek az, aki megelevenít, aki a halálból az életre hív, aki újjászüli, aki újat kezd bennünk mindannak alapján, amit Jézus elvégzett. A Lélek ébreszt hitet a szívünkben, ő láttatja meg minden tisztátalanságunkat, bálványimádásunkat, és azt, hogy gyalázatot hoztunk Isten nevére. De szintén ő az, aki felébreszt bennünket Isten bocsánatának elfogadására, aki által megfürdünk Isten szeretetében, akinek erejével követjük Jézust a kereszt útján. Amikor a Szentlélek kiárad, új élet fakad. Ezért könyörögjete a Szentlélekért, mondja Jézus.

Hajlamosak vagyuk arra, hogy a Szentléleknek ezt a megvilágosító, megújító munkáját pusztán személyes és lelki értelemben kívánjuk. Arra vársz, hogy a Szentlélek megújítson téged, hogy imaéleted felfrissüljön, hogy Istennel való kapcsolatod olyan legyen, mint régebben, hogy lelkesedés töltse be a szíved. Ez azonban így hamis kép. Hiszen Jézus, amikor arra buzdít, hogy könyörögjünk Szentlélekért, Isten egész népét, az egész társadalmat szem előtt tartja. Ezékiel próféta a Lélek kiáradásával együtt arról szól, hogy a föld gazdagon fog teremni, nem lesz éhség és nyomorúság az országban. Ahol most parlagon hever a föld, az olyan lesz, mint az Éden kertje (v. 35). Ahol ma romok vannak, ott újjáépülnek a városok. Amikor a Szentlélek kiárad, amikor a nép megtér a bűneiből, amikor Isten meglátogatja őket, akkor az egész élet megújul és elevenedik.

„*Ha pedig ti gonosz léteketek tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?*” Nézz egyéni életedre, tekints családotra, gondolj gyülekezetünkre, lásd a lakótelepet és egész hazánkat! Látod-e a pusztát? Látod, ugye látod az emberi, a családi, az egyházi, a társadalmi romokat? Kezdj el imádkozni! Kérd Isten az Atyát Isten Lelkének kiáradásáért: hozzon személyes, családi, gyülekezeti, lakótelepi és országos megújulást.

Vajon fogsz-e „tolakodni?” Kitartóan kérni, keresni, zörgetni? Hiszed-e mennyei Atyánk jóságát, hogy meg fogja adni mindezt, ha kitartóan imádkozunk? Kész vagy-e ügyét önmagad elé helyezni? Rajtunk is múlik, lesz-e megújulás, megelevenedés, ébredés Magyarországon! AMEN!